

Ύστερα οι ματατζήδες κατά χιλιάδες επιτέθηκαν...

...Φωνάξαμε «ΣΚΛΗΡΟΣ ΑΓΩΝΑΣ» Αλλά ήμασταν ακομα λίγοι, Χάσαμε τη μάχη Αλλά ο πόλεμος θα κρατήσει ακομα για πολύ.

Ύστερα μας αλυσοδέσανε Και μας έστειλαν πολύ μακριά.

Ένας ματατζής, πουτάνας γιος, είπε:

Μην φοβάσαι βρωμοκλέφτη Αλλά ο σύντροφος με υψωμένη την γροθιά φώναξε:

ΠΟΙΟΣ ΦΟΒΑΤΑΙ ΠΟΙΟΝ;

Εδώ ο πόλεμος έχει ήδη αρχίσει. Με πολλούς τραυματίες Δεν μας απομένει τίποτα άλλο απ' το να παλέψουμε. Φωνάξαμε ΣΚΛΗΡΟΣ ΑΓΩΝΑΣ.

Σέρτζιο Ρομέο, 1973 (Ν.Α.Ρ. Ένοπλοι Προλεταριακοί Πυρήνες)

Η ΣΕΧΤΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΩΝ αποτελεί την ευρύτερη συνιστώσα που συναντιούνται όλες οι αντάρτικες αποκλίνουσες τάσεις που δεν συμμορφώνονται με τη τεχνική της πολιτικής αντιπαράθεσης, ούτε με τα κλασσικά ορθόδοξα επαναστατικά δόγματα. Διεκδικούμε το σημείο σύνδεσης, αλλά και την εξελικτική συνέχεια, προηγούμενων ιστορικών εμπειριών που δεν εντάχθηκαν ποτέ σε επίσημες γραμμές καμιάς εποχής, αλλά και δεν ακολούθησαν καμία πεφωτισμένη αντάρτικη ιντελιγκέντσια. Εμπειρίες και παραδείγματα που γι' αυτό το λόγο υπέστησαν την απαξίωση και απόκρυψη των θέσεων τους, κυρίως απ' την μεγαλύτερη μερίδα του Τύπου, μπροστά στο δέος του «ένοπλου κόμματος».

Ιχνηλατώντας τα χνάρια αυτής της πολιτικής εμπειρίας και της παρακαταθήκης αντάρτικων σχηματισμών, όπως η Ε.Ο. Οκτώβρης 80', η Αντικρατική Πάλη, η Επαναστατική Αλληλεγγύη, η 1η Μάη και ορισμένοι κύκλοι του Ε.Λ.Α. δεν αναζητούμε την ιστορική τους δικαίωση, αλλά τη συνέχεια και το ξεπέρασμα τους. Την ένοπλη επαναστατική κριτική και το αντιεραρχικό αντάρτικο πόλης.

Απ' την πρώτη στιγμή δραστηριοποίησης μας ως ΣΕΧΤΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΩΝ δηλώσαμε την πολιτική και επιχειρησιακή ανεξαρτησία και αυτονομία απ' οποιαδήποτε «κεντρική καθοδήγηση» ή «κατευθυντήριο γραμμή». Άρα ότι γράφουμε στα κείμενα μας εκφράζει αποκλειστικά εμάς τους ίδιους και γι' αυτο τα βέλη οποιαδήποτε κριτικής ας πέσουν πάνω μας.

Μετά απο έναν αιώνα περίπου, πρέπει να θέσουμε στην αρχή του προγράμματος και της στρατηγικής μας το διαχρονικό ερώτημα του Λένιν, «τι να κάνουμε;». Όλα ξεκινούν απο εδώ. Σε κάθε περίπτωση μονάχα η γνώση της πραγματικότητας μπορεί να μας μάθει πώς να την αλλάξουμε. Γι' αυτο είναι εξοργιστική η διατήρηση του ιστορικού αλάθητου των μαρξιστικών πεποιθήσεων που οδηγεί το μεγαλύτερο φάσμα του ριζοσπαστικού πολου σε υπεραπλουστεύσεις περι του διαχωρισμού της κοινωνίας.

Γραφικές και ξεπερασμένες θέσεις επικαλούνται τον γέρο-Μάρξ σε μωπικές οπτικές και επιμένουν πως «Η κοινωνία είναι χωρισμένη σε δύο μεγάλα εχθρικά στρατοπεδα, σε δύο μεγάλες τάξεις που αντιπαράτιθενται άμεσα μεταξύ τους: την αστική τάξη και το προλεταριάτο.»(ΜάρξΕνγκελς, Το Κομμουνιστικό Μανιφέστο.) Πρέπει να επαναπροσδιορίσουμε τη συνείδηση ως το βασικότερο όπλο του ένοπλου αγώνα. Για να γίνει αυτό πρέπει να επανακτήσουμε τη κριτική γνώση, να την απαγκιστρώσουμε απ' τα δεδομένα του παρελθόντος, να την μετατοπίσουμε απ' τις θεωρητικές μανούβρες στη καρδιά του προβλήματος, να γυριστεί το μέσα έξω σαν γάντι και ενίοτε να συγκρουστεί ακόμα και με ότι θεωρούνταν μέχρι σήμερα επαναστατικό.

Όταν στο παρελθόν θεωρούνταν(και ως ένα βαθμό ίσχυε) ότι το βάρος των επιχειρησιακών βραχιονών του αντάρτικου πολέμου θα πρέπει ν' ανακηρύσσει ως κεντρικό εχθρό την Λ.Μ.Α.Τ.(Λούμπεν ΜεγαλοΑστική Τάξη) σήμερα πρέπει να διαθέτουμε τη διαύγεια να αναθεωρήσουμε. Μπορούμε κάλλιστα να διατηρήσουμε την ίδια ονομασία αλλάζοντας όμως τη νοηματοδότηση της. Από 'δω και πέρα όταν μιλάμε για Λ.Μ.Α.Τ. εννοούμε την Λούμπεν ΜικροΑστική Τάξη.

Αυτή η κοινωνική τάξη που βρίσκεται στο επίκεντρο της κριτικής ως πλειοψηφικός ρυθμιστής της κεντρικής πολιτικής και κοινωνικής ζωής, αποτελεί ένα συρφετό, αδίστακτο σαν αρπακτικό, που έχει ως στόχο την ανέλιξη του στα ανώτερα κοινωνικά στρώματα. Είναι αυτό το κατακάθι των σύγχρονων νεοελλήνων, η παθητική σαπίλα των υπαλληλίσκων, των εμπορών, των οικογενειάρχων νοικοκυραίων, των προθυμών δούλων που έχουν ως φιλοδοξία να μοιάσουν στους αφέντες τους. Σήμερα η μοναδική τάξη που διαθέτει ταξική συνείδηση, είναι μόνο η μεγαλοαστική που έχει συνείδηση του εαυτού της και των συμφερόντων της.

Από την άλλη το προλεταριάτο και τα ευρύτερα λαϊκά στρώματα δε διαθέτουν καμία συνείδηση παρά μόνο την ακορεστή επιθυμία για κοινωνική καταξίωση μέσω αξιωμάτων και εύκολου πλουτισμού πατώντας επί πτωμάτων.

Τελικά είναι πολύ σχετικό αν υπήρξε ποτέ προλεταριάτο, ως συνειδητός φορέας της θέσης του ή βίωνε μια εξαναγκαστική έξω-συνειδητοτητα απ' τους μαρξιστές καθοδηγητές του, λόγο της παλιότερης ισοβίας αποκλεισμένης θέσης του.

Ακόμα και σήμερα με όλα αυτά τα συσσωρευμένα κοινωνικά προβλήματα ο φραστικός μαξιμαλισμός της αριστεράς με την πολιτική ανυπακοή και τη ρήξη με το σύστημα συναντά

τον ρεφορμισμό της πρακτικής της.

Η Λούμπεν ΜικροΑστική Τάξη διαμαρτύρεται, καταγγέλλει, δυσαρεστείται, αγανακτεί, αλλά μοιάζει με σύγχρονο Σίσυφο της ταξικής ανάβασης. Διαρκώς σπρώχνει μπροστά του το βράχο της ιστορικής συνείδησης στην ανηφορά της φτώχειας, της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης, της αποξένωσης, αλλά μόλις φτάνει στην κορυφή της επαναστατικής ανασύνθεσης βλέπει την υποσχέση του καπιταλιστικού παραδείσου του νέου διαμερίσματος με το εξοχικό, της πιθανής προαγωγής στην δουλειά, του καινούριου αυτοκινήτου, των χλιδατών αντικειμένων, μα πάνω απ' όλα, των εύκολων και ανέξοδων σχέσεων που κλειδώνουν στην φράση «Δεν γαμιέται... Εγώ να περνάω καλά...» και εγκαταλείπει την προσπάθεια αφού βολεύεται με εξαρτημένες ψευδαισθήσεις. Βέβαια ο βράχος εξακολουθεί να υπάρχει και κατρακυλάει ξωπίσω του.

Ο Λένιν κάποτε μιλούσε για «χρήσιμους ηλίθιους». Ανασκευάζοντας τα λεγόμενα του είμαστε σίγουροι πως οι «χρήσιμοι ηλίθιοι» του εχθρού, είναι «άχρηστοι σύμμαχοι» για εμάς. Αυτή η τεράστια δεξαμενή του εκλογικού σώματος που στην συντριπτική του πλειοψηφία μωροκλαίγεται για τα οικονομικά σκάνδαλα και τα «αντιλαϊκά μέτρα», σέρνεται μοιρολατρικά στις κάλπες για να ρίξει εθελοντικά το πιστοποιητικό της υποτέλειας του με μορφή ψήφου. Μάλιστα στις προσφατες ευρωεκλογές εκτος απο τα κομματα εξουσίας, τους ηλίθιους του ΚΚΕ, τους ρεφορμιστές του Σύριζα και τους χουντικούς του ΛΑΟΣ, είχαμε και την εμφάνιση των Οικολογων Πράσινων που ταιριάζουν γάντι με την εποχή μας. Αποτελούν την νέα εκδοχή της πολιτικής κενότητας, άχρωμοι και επιδερμικοί, καιροσκοποι κάθε είδους και συνταξιούχοι μιας αποσυρμένης ανατροπής, οπως ο πρώην ΕΚΚΕτζης Α. Καφετζοπουλος.

Επίσης οσον αφορά το μεγάλο ποσοστο αποχής πρέπει να το αναλογιστούμε ψύχραιμα, χωρίς να προτρέχουμε, ούτε να το εκλαμβάνουμε αποκλειστικά ως έκφραση μιας έμπρακτης δυσαρέσκειας προς το σύστημα. Η ιστορική εμπειρία έχει επιδείξει πως στις σύγχρονες ευρωπαϊκές δημοκρατίες (Βέλγιο, Ολλανδία, Δανία κ.α.) αλλά και στον παγκοσμιο χωροφύλακα των Η.Π.Α. τα ποσοστά αποχής ξεπερνούν και το 60%.

Αυτο δε σημαίνει πως είναι αποτέλεσμα και συνέπεια της έμπρακτης κριτικής των επαναστατικών διαδικασιών που συμβαίνουν στο εσωτερικο αυτών των χωρών, αλλά επιστέγασμα της νέας κυριαρχικής διαταγής της αδιαφορίας. Άλλωστε η ενασχοληση με τα «κοινά», ο κοινωνικός προβληματισμος (ακομα και σε επίπεδο θεωρητικών αερολογιών) και το ενδιαφέρον για την πολιτική δεν συνιστούν σήμερα την ενδεδειγμένη στάση ζωής του σύγχρονου πολίτη.

Σε ένα φρενήρη κοσμο γεμάτο διασκεδάσεις-ξεχάσματα η απολίτικη αδιαφορία συμφέρει το σύστημα. Και ας διαρρηγνύουν τα ιμάτια τους οι πολιτικοί εκπροσωποι, βλέποντας να χάνουν την αναγνωρισιμότητα και το κύρος τους. Η πραγματικότητα είναι πως τα ίδια τα πολιτικά κομματα ως κοινωνικοί φορείς είναι ξεπερασμένα. Είναι απλώς οι επιστάτες της πολυκατοικίας, όπως λέει ο Αδόλφος Καρατζαφέρης, ενός κοσμου που τον κυβερνούν οι διαφημίσεις και τα οικονομικά συμφέροντα.

Γιαυτο ξεκαθαρίζουμε την θέση μας, άλλο πράμα η Επαναστατική Αντιπολιτική και άλλο η απολίτικη αδιαφορία. Απορρίπτουμε την πρακτική της εκλογικής αποχής που δεν ακολουθείται απο αντίστοιχες πράξεις αποχής απο κάθε θεσμική έκφραση της κοινωνικής ζωής. Αν η αποχή απο τις εκλογές σημαίνει συμμετοχή στις οδηγίες χρήσης του νέου κυριαρχικού συμπλέγματος της ιδιώτευσης και του δογματος «κοιτάω την πάρτη μου και περνάω καλά...» τότε την απαξιώνουμε και την ταυτίζουμε με τους προσκυνημένους ψηφοφορους που κουνάνε χαρούμενα τις πλαστικές τους σημαίες.

Απ' την άλλη για ολους οσους η αποχή απ' τις εκλογικές ψευδαισθήσεις, αποτελεί μέρος της επαναστατικής συνείδησης είναι καιρος να εκδηλώσουν με πράξεις την αποστροφή τους για το σύστημα. Είναι στο χέρι τους και στο χέρι μας να ταραξουμε με ολα τα μέσα αυτή τη θανάσιμη αδράνεια και την δημοκρατική ειρήνη. Στο μέτρο που αναπτύσσονται αυτές οι πρακτικές βίαιης αντιθεσμικής αντιπαράθεσης, αναπτύσσονται οι δυνάμεις μας. Βρισκομαστε στο ίδιο μέτωπο του πολέμου.

Μετά τις ευρωεκλογές, οι κρατούντες έστειλαν ένα μήνυμα, εκατοντάδες πάνοπλοι πραιτορες της αστυνομίας εξαπολύονται στους δρομους σε μια επιχείρηση επίδειξης δύναμης. Οι μπάτσοι μαζεύουν τους μετανάστες, τους τοξικομανείς, τους άστεγους, τους μικροπαραβατικούς προσπαθώντας με επιχειρήσεις-σκούπα να καθαρίσουν το κέντρο της πολης. Άνθρωποι και ποντίκια γίνονται ένα.

Την ίδια στιγμή το ντοπιο μικροκεφάλαιο, οι καταστηματάρχες, οι βιοτέχνες, οι έμποροι, οι μικροϊδιοκτήτες επιδοκιμάζουν χαιρέκακα την νέα γραμμή πολιτικής κατά της λαθρομετανάστευσης. Καθαρίζουν τα εθνοσημα και τις καραμπίνες, σχηματίζουν επιτροπές κατοίκων και βαδίζουν με βηματισμο χήνας στην αυτοδικία εναντίον των αποκληρων. Όλων αυτών των σύγχρονων μεταναστών δούλων, που ο κάθε μικροαστος έλληνας πατριώτης τους έχει χρησιμοποιήσει για κάποιο μερεμέτι στο εξοχικο του, για να του φροντίσουν τον κήπο, για να του νταντεύουν τα παιδιά του, για να φορτώνονται ολες τις χαμαλοδουλειές, να ικανοποιούν τον «υπέρμετρο» ανδρισμο του μέσω του trafficking γυναικών ώστε να

νιώσει ο ντοπιος στον τοπο του αφέντης.

Η έννοια του ντοπιου ως κοινωνική ταυτότητα, δεν έχει να κάνει με την φυλετική καταγωγή, ούτε αντιστοιχεί με την έννοια του γηγενή. Ντοπιος είναι ο καθένας που θεωρεί πως του αντιστοιχεί ένα μερίδιο της εξουσιαστικής βίας ή της νομοταγής συναίνεσης που μπορεί ν' ασκήσει είτε ως ηθικός αυτουργος, είτε ως εντολοδοχος για να προασπίσει τις αυτοχθονες αξίες του τοπου που ζει. Να διατηρεί δηλαδή έμπρακτα την καθεστηκυία τάξη πραγμάτων. Οι Αλβανοί που κράδαιναν σιδερολοστούς και τσάκισαν τους εργάτες απ' το Μπαγκλαντές στην Μανωλάδα για το μάζεμα της φράουλας πριν απ' αρκετούς μήνες, δεν είναι καλύτεροι απ' τους Έλληνες των ΜΑΤ. Ίσως να είναι και χειρότεροι γιατί δεν είναι αναγνωρίσιμοι οπως οι μπάτσοι.

Επίσης τα ναρκωκυκλώματα ορισμένων Ιρακινών που σφάζονται με τους αντίστοιχους Αφγανούς για τον έλεγχο της πρέζας στους δρομους ή οι νταβάδες και οι μαστροποί απ' την Νιγηρία που ελέγχουν την πορνεία των ομοεθνών τους γυναικών στα πεζοδρομια δεν διαφέρουν καθολου απ' τους αντίστοιχους Έλληνες «συναδέλφους» τους. Πατρίδα είναι εκεί που πιστεύεις πως σου ανήκει κάτι απ' αυτο τον κοσμο και οι «πατριώτες» κάθε φυλής και εθνικότητας είναι έτοιμοι να την προασπίσουν. Σ' αυτο το αλισβερίσι ιδεολογικής σύγχυσης και κοινωνικοπολιτικής αντίφασης ορίζουμε τους εαυτούς μας φανατικούς απάτριδες. Τώρα λοιπον οι νοικοκυραίοι ανακάλυψαν πως τους ενοχλούν οι «ξένοι», παρ' ολο που συνεχίζουν να τους εκμεταλλεύονται στις μαύρες δουλειές. Εμείς ποτέ δεν μιλήσαμε για λογαριασμο τρίτων, σίγουρα ομως θα κοψουμε την γλώσσα οσων μιλάνε πολύ με φοντο τον πατριωτισμο και την μισαλλοδοξία τους.

Γιατί αυτή η πρωτοπορία της Λ.Μ.Α.Τ., των ελλήνων μικροκεφαλαιούχων, τις στιγμές της επαναστατικής σύγκρουσης θα τεθεί στην υπηρεσία των αφεντικών. Πρώτα θα γίνει η ασπίδα τους και στην συνέχεια σπαθί εναντίον μας, οπως ακριβώς έκαναν και οι μαυραγορίτες προγονοι τους. Γι' αυτο δεν πρέπει να τους αφήνουμε ούτε μια πιθαμή γης, για να ορθώσουν το θρασύδειλο ανάστημα τους. Η απάντηση θα δοθεί σύντομα προς ολες τις κατευθύνσεις. Ο εχθρος είναι παντού αλλά κυρίως είναι εδώ. Στα αστικά κέντρα, στα πλοκάμια της μικροοικονομίας των συντηρητικών στρωμάτων, στα κέντρα λήψης αποφάσεων του μεγάλου κεφαλαίου, στους θιασώτες της πολιτικής σκηνης, στα δημοσιογραφικά θεωρεία και τους εργολάβους τους, σε οτιδήποτε διαμορφώνει και συμμετέχει στην θεσμική ζωής της Ελλάδος.

Ζούμε λοιπον «το τέλος των ιδεολογιών» οπως αναφέρει ο Φουκογιάμα. Βρισκομαστε στην εποχή των καπιταλιστικών εμπορευμάτων, της κλωνοποιημένης ηθικής, των ψυχοφαρμάκων, της εικονας, του θορύβου των αυτοκινήτων στις μεγάλες λεωφορους, των

σκανδα λοθηρικών πρωτοσέλιδων, των τηλε-εισαγγελίων, του νεαρού που πυροβολησε στον ΟΑΕΔ, του Σαββατοβραδου στα μπουζούκια. Ζούμε στο τέλμα της συνείδησης και αυτο εξυπηρετεί τον ένοπλο αγώνα.

Δίπλα στην χωματερή των εμπορευμάτων του καπιταλισμού παράγεται κι απελπισία. Μια οργισμένη απελπισία ανθρώπων αποφασισμένων να απορρίψουν τα σκουπίδια της σύγχρονης κοινωνίας. Μιλάμε για την απελπισία που εκφράζει την κατάσταση όλων όσων δεν μας έχει απομείνει καμία ελπίδα να δούμε να αλλάζει η πραγματικότητα που μας επιβάλλουν. Γνωρίζουμε πως η κοινωνία «έχει πιάσει πάτο». Επειδή όμως η απελπισία απομονη της μπορεί να παράγει αυτοκαταστροφική παραίτηση εδώ χρειάζεται η ιστορική συμμαχία με το αντάρτικο πολης. Ο πονος πρέπει να γίνει δύναμη, κι απελπισία οργή. Αυτος είναι ο προνομιακος χώρος για την ένοπλη προπαγάνδα μας.

Απευθυνομαστε σε ολους αυτούς που έχουν αυτοεξοριστεί απ' αυτήν την κοινωνία και τα ψεύτικα αγαθά της για να ανασυνθέσουμε το αντάρτικο πολης που γύρω του θα συσπειρώνονται άνθρωποι που θα έχουν μια κοινή επαναστατική στράτευση, με αντισυμβατική γλώσσα, με αντιθεσμική πολιτιστική κουλτούρα, με αυτοοργανωμένη διαχείριση και αντισυμβατικό κοινωνικό διάγραμμα οριζοντιων σχέσεων.

Η αφετηρία είναι πάντα η προσωπική ενοραση του καθενος ανεξαρτήτως φύλου, τάξης, εθνικότητας και ηλικίας. Είναι το ξεπέρασμα όλων των συμβάσεων επίσημων και ανεπίσημων, της εργασίας, της οικογένειας, της θρησκείας, του κομφορμισμού, του πατριωτισμού, του σεξισμού, των αξιωμάτων με την κατάργηση τους μέσα απ' την συμμετοχή στην επαναστατική πάλη. Είμαστε ρεαλιστές και χαιρομαστε που δεν πρέπει να υπερασπίσουμε το οραμα και την ελπίδα ενος καλύτερου κοσμου που μπορεί να μην έρθει ποτέ. Γι' αυτο είχαμε γράψει στην πρώτη μας ανακοίνωση «κάνουμε αντάρτικο και οχι πολιτική». Οι παράνομες επαναστατικές οργανώσεις δεν είναι εργαλεία για τον κοσμο του μέλλοντος αλλά προταση ζωής για το σήμερα. Άλλωστε στο παρελθον η παγίδα των οραμάτων είχε οδηγήσει σε ψευδαισθήσεις ένοπλες αντάρτικες ομάδες οι οποίες περίμεναν πως θα ξεσηκωθούν οι λαϊκές μάζες και θα πάρουν τα οπλα στα χέρια τους ενώ άλλες οπως οι σύντροφοι της R.A.F. εγκλωβιστήκαν σ' ένα στείρο φιλοσοβιετισμο χωρίς να κάνουν κριτική στο έκτρωμα της Σοβιετικής Ένωσης.

Αλλά και στην Ελλάδα ο ιδεαλισμος ενος λαϊκού ξεσηκωμού μετά την μεταπολίτευση, που τελικά ποτέ δεν διήρκησε, αποθάρρυνε αρκετούς συντροφους που εγκατέλειψαν το αντάρτικο πολης και προσχώρησαν σε οτι μισούσαν. Δουλειά, οικογένεια, σπίτι και αποδράσεις στην εξοχή. Ένα παρελθον που πλέον δεν είναι αντάξιο της συνέχειας του αποδεικνύει την πλάνη του, τις ψευδαισθήσεις του και την λάθος στρατηγική του.

Τελειώσαμε με τα ξεπερασμένα οράματα της λαϊκής βάσης και της εργατικής τάξης. «Από όλα όσα έχουν ανέκαθεν συμβεί, τίποτα δεν θα πρέπει να θεωρηθεί χαμένο για την Ιστορία. Βέβαια μονον σε μια λυτρωμένη ανθρωπότητα ανήκει πλήρως το παρελθόν της. Είναι σαν να λέμε πως μονο γι' αυτήν το παρελθόν της έχει γίνει αφηγήσιμο σ' όλες τις στιγμές του. Κάθε μία απο τις στιγμές που έχει βιώσει γίνεται μνεία στην ημερήσια διάταξη.» (Walter Benjamin, Ο Άγγελος της Ιστορίας, θέση III.)

Η ιστορία πλέον του αντάρτικου πολυς θα μιλάει για την σημασία της κάθε στιγμής. Μια τέτοια στιγμή πολέμου ήταν στις 17 Ιουνίου στις 6.24 το πρωί οταν ένας ένοπλος σχηματισμος του εκτελεστικού μας βραχίονα πλησίασε τ' αυτοκίνητο που χρησιμοποιούσαν οι αστυνομικοί της Αντιτρομοκρατικής και εκτελέσαμε με 24 σφαίρες τον μπάτσο που φρουρούσε το σπίτι της ψευδο-μάρτυρος Σοφίας Κυριακίδου. Προσεγγίσαμε λοιπον το στοχο και αφού ελέγξαμε περιμετρικά τον χώρο της επίθεσης εκτελέσαμε το σχέδιο της οργάνωσης μας κι αποχωρήσαμε με επιτυχία.

Ο μπάτσος που εκτελέσαμε υπηρετούσε στην Αντιτρομοκρατική υπηρεσία. Η εν λόγω υπηρεσία αυτοπαρουσιαζοταν ως η υπερελίτ του αστυνομικού σώματος παρ' ολο που έχει μηδαμινές επιτυχίες στο ενεργητικό της. Όλη την ώρα μας «ακουμπάνε», μας «γνωρίζουν», μας «παρακολουθούν» και οταν παρουσιαζομαστε οικειοθελώς σ' ένα απο τα στελέχη τους, οπως αυτο στα Πατήσια, «γκρινιάζουν» οτι τους χτυπάμε πισώπλατα κι άνανδρα. Δηλαδή τι θέλουν; Να τους παίρναμε τηλέφωνο να τους ενημερώσουμε για την «επίσκεψη» μας; Εμείς φταίμε που δεν είμαστε ακατάδεκτοι και αποδεχομαστε τις προ(σ)κλήσεις τους. Πολεμο έχουμε μαλάκες, οχι πάρτυ για να μας κατηγορείτε οτι ήρθαμε ακάλεστοι.

Άλλωστε στη συγκεκριμένη υπηρεσία της Αντιτρομοκρατικής οπως και σ' όλα τα σώματα ασφαλείας το περιβραχιονιο του πένθους ταιριάζει πολύ με τις στολές τους. Κι αν ο συγκεκριμένος αντιτρομοκρατικάριος είχε ειδική εκπαίδευση σε σεμινάρια αυτοάμυνας και οπλοτεχνικής, εμείς έχουμε μονο μια ζωή που αξίζει ρε γαμώτο κάτι καλύτερο απ' τους γρυλλισμούς των ένστολων γουρουνιών, τις βρισιές των δεσμοφυλάκων και τις εισαγγελικές αγορεύσεις των δημιών μας. Και μιλάμε για εμάς και για σένα, τον κάθε εσένα που δεν γουστάρεις αυτον τον σκατοκοσμο και τους υποτελείς του. Έτσι τα 'χαμε πει και οι πράξεις απο 'δω και πέρα θα σφραγίσουν τα λογια μας με δεσμούς αίματος των εχθρών μας. Οσο για τα παραμύθια σας σχετικά με την ύπαρξη μηνύματος απο καρτοκινητο τηλέφωνο («άλλαξε. ελάτε.») το ξέρετε πολύ καλά, οπως το ξέρουμε και μεις πως ποτέ δεν υπήρξε. Κοψτε τις μαλακίες που χρησιμοποιείτε για να περάσετε πιο εύκολα το νομοσχέδιο σας για τα καρτοκινητά και σταθείτε επιτέλους στο ύψος των περιστάσεων, κύριοι του 12ου. Ούτως ή άλλως δεν χρειαζομαστε κινητά για να σας τσακίζουμε και να σας περιγελάμε.

Η πρακτική της εκτέλεσης εξυπηρετεί το πρόγραμμα της μονιμής απειλής που είχαμε ήδη εξαγγείλει στην 1η μας ανακοίνωση. Από 'δω και πέρα οι πολιτικές εκτελέσεις περνάνε στην ημερήσια διάταξη των συζητήσεων μας. Όπως είχε πει ο Μάο-ΤσεΤούνγκ «χτυπάς έναν για να φοβίσεις 100». Τώρα ξέρετε ποιος έχει σειρά... και η λίστα είναι μεγάλη κουφάλες, θα σας χτυπάμε χωρίς κανένα έλεος. Είναι η μεταφορά του ψυχολογικού και υπαρκτού φόβου στο στρατοπέδο των υπηρεσιών ασφαλείας του κράτους που αντιμάχονται τις δυνάμεις και τους σχηματισμούς της Επανάστασης.

Η εκτέλεση του συγκεκριμένου μπάτσου ήταν γι' αυτόν το θλιβερό τέλος μιας ακόμα πιο θλιβερής και επαίσχυντης επιλογής που ο ίδιος είχε κάνει αποφασίζοντας έτσι και για το τέλος του. Για εμάς τα λογια που γράφουμε είναι σαν τις σφαίρες, όταν «φύγουν» απ' το όπλο δεν μπορούν να επιστρέψουν, πρέπει να βρουν τον στόχο τους. Είχαμε γράψει «αν δεν αρχίσετε να υποβάλλετε παραιτήσεις θ' αρχίσετε να μετράτε φέρετρα». Καλά ξεμπερδέματα.

Πρωθούμε την επαναστατική βία και κατ' επέκτασιν τις ένοπλες δολοφονίες εναντίον του ανθρώπινου δυναμικού του συστήματος. Θα τους χτυπάμε με κάθε τροπο και μέσο. Ως οργάνωση άμεσης επαναστατικής βίας οφείλουμε να περιλαμβάνουμε στους πολιτικούς μας σχεδιασμούς την αντιπαράθεση με τα γουρούνια του κράτους χρησιμοποιώντας τον ανορθόδοξο αστικό πόλεμο που ωφελεί το αντάρτικο πολης. Δηλαδή χρησιμοποιώντας το ένοπλο μέσο δημιουργούμε χώρους απελευθερωτικής βίας και χρονους αντιεξουσίας.

Το ένοπλο είναι ένα από τα πολλά μέσα ενός ανθρώπου της Επανάστασης, που ευνοείται από την χωροταξία των αστικών κέντρων και βοηθάει την πραγμάτωση των επιχειρήσεων του ανορθόδοξου πολέμου. Καταλήγοντας λοιπόν, θα χτυπάμε όλους τους κυρίαρχους μηχανισμούς, τους θεσμικούς φορείς και τα πληρεξούσια άτομα. Ο εσωτερικός εχθρός της ανατροπής ας ορθώσει τ' ανάστημα του.

Δεν θα επιτρέψουμε σε καμιά φαντασιοπληκτη κυράτσα να προσβάλλει την τιμή και την ιστορία του Ε.Λ.Α. Αν η Σοφία Κυριακίδου συνεχίσει το παραλήρημα και τις ψευτιές της θα της ξεριζώσουμε την γλώσσα, όπως και σε κάθε επίδοξο «πολυλογά» στο μέλλον. Να το θυμούνται αυτο όλοι οι περίοικοι της περιοχής που αυτοβούλως θα θελήσουν να δώσουν πληροφορίες. Γνωρίζουμε τα ονοματα τους και τα κουδούνια τους, τα' αυτοκίνητα τους και τον τοπο εργασίας τους, όπως γνωρίζαμε και τις συνήθειες της κατάπτυστης Σοφίας Κυριακίδου και τους «μοναχικούς» περιπάτους της στην λαϊκή αγορά χωρίς την συνοδεία γοριλλών. Ήταν στην διακριτική ευχέρεια μας να μην την προσεγγίσουμε γιατί τα ψέματα

της φανέρωναν την ψυχική διαταραχή της. Δεν θα εφαρμοσουμε το ίδιο με τους υποψήφιους χαφιεδάνθρωπους της περιοχής. Ας το βάλουν λοιπόν καλά στο μυαλό τους οι ρουφιάνοι κάθε είδους, πως μπορεί να κοιμούνται με κλειδωμένες πορτες αλλά μπορεί να ξυπνήσουν με τρίτο μάτι στο κεφάλι. Τα μεγάλα στοματα κοστίζουν ζωές.

Οι αυτοπτες μάρτυρες που δίνουν στοιχεία στην αστυνομία θα αντιμετωπίζονται ως μπάτσοι. Τα θυμάστε τα ντονατς που είχαμε αναφέρει... συνεχίζουμε να έχουμε ίδια άποψη. Δεν είναι η πρώτη φορά που οι ρουφιάνοι γίνονται στοχος. Στο παρελθον η 1η Μάη και ορισμένοι σύντροφοι του Ε.Λ.Α. είχαν «τιμωρήσει» με βομβιστικές επιθέσεις δύο αυτοπτες μάρτυρες. Αν χρειαστεί θα συνεχίσουμε την καλή δουλειά.

Θέλοντας να ταραξουμε την συνοχή του κράτους με την οξύτητα της επίθεσης, πρέπει να είμαστε σε θέση να διακρίνουμε τις ευρύτερες αντάρτικες στρατιωτικο-πολιτικές εξελίξεις και πιθανές συμμαχίες στο παγκοσμιο στερέωμα. Οι επιθέσεις με ημι-αυτοματα σε αστυνομικά τμήματα της Γαλλίας, οι εκτελέσεις Βρετανών στρατιωτικών απο τις αμετανοητες παρατάξεις του Ι.Ρ.Α., οι αντάρτικοι σχηματισμοί στο Μεξικο που συνεχίζουν την επίθεση στα καθεστωτικά στρατεύματα παρ' ολη την εκεχειρία της πρωτοπορίας του ΕΖΛΝ με το κράτος του Μεξικού, οι αραβικές ένοπλες κομμουνιστικές οργανώσεις που τα σιωνιστικά μίντια τις παρουσιάζουν ως ισλαμικές φονταμενταλιστικές διαστρεβλώνοντας τα λογια τους(την στιγμή που αυτοί μιλούν για «λαϊκή δικαιοσύνη» τα μίντια μεταφράζουν «ο Αλλάχ είναι μεγάλος») αποτελούν ανοιχτά μέτωπα του ανορθοδοξου ένοπλου αγώνα.

Οι διαφορές, οι αντιφάσεις και οι διαφωνίες είναι τεράστιες αλλά γνωρίζουμε πως προκύπτουν απ' τις διαφορετικές πολιτιστικές κουλτούρες και τις γεωπολιτικές συνθήκες κάθε χώρας. Όμως αυτο δεν μας εμποδίζει να αναβιώσουμε το Αντί-ιμπεριαλιστικο Μέτωπο της δεκαετίας του 1980 μετατρέποντας το σε Επαναστατικο Αντάρτικο Μέτωπο αποκλειστικά επιχειρησιακών βραχιονων με ανταλλαγή πληροφοριών, σχεδιασμών, οπλισμού, τακτικής, τεχνοτροπίας, στοιχείων με σκοπο να πλήξουμε οσων το δυνατόν περισσότερο τον εχθρο.

Για αρκετούς η ιστορική εμπειρία του αντάρτικου πόλης είναι ένα αυτοκτονικό αδιέξοδο. Για άλλους μια παγίδα που μπορεί να εγκλωβιστεί το πιο υγιές κομμάτι του κινήματος σε μια αυτοκαταστροφική επιλογή. Για εμάς απλά είναι η πιο ευθεία «οδός» να πεις και να πράξεις την υποκειμενική σου αλήθεια. « Είναι η έφοδος στα χειμερινά ανάκτορα, εκεί που ανατέλλουν οι δύο ήλιοι. Ο ένας ο τύραννος ζυγος-που σηκώνεται πάνω από κεφάλια που σκύβουν στο διάβα του κι ο άλλος αυτός που υποκλίνεται στο αγέρωχο βλέμμα όσων τολμούν να τον αντικρίσουν κατάματα και τους ζεσταίνει στην περπατησιά τους. Αυτή είναι η διαφορά μας με όσους δεν τολμούν, εμείς καταργούμε τον πρώτο ήλιο. Έτσι ανατέλλει το

αντάρτικο πόλης. »(F. Fanon, Τορίνο, 1966)-Για τον σύντροφο αντάρτη Δημήτρη Κουφοντίνα.

Ο υπέρτατος σχεδιασμός και το καθήκον ενός αντάρτη πόλης είναι να αποδιοργανώσει το εσωτερικό της χώρας του, να πλήξει την εθνική οικονομία, να κιβδηλώσει την δημόσια εξωτερική εικόνα και να δημιουργήσει διεθνή ανυποληψία, να αποσταθεροποιήσει το σύστημα και να προκαλέσει τον εθνικό διχασμό. Όσο για τις συνέπειες, σ' αυτή την ξέφρενη πορεία του ένοπλου αγώνα γνωρίζουμε πως οι φυλακές είναι μπροστά μας. Μπορούμε ν' αποδεχτούμε το ενδεχόμενο της σύλληψης, ακόμα και της δολοφονίας μας(αφού δεν πρόκειται να παραδοθούμε έτσι απλά...), ως αποτέλεσμα της δράσης μας. Όμως θ' αναγκάσουμε πρώτα την Ελλάδα να ματώσει.

Θα κάνουμε το κράτος ν' αποκλείσει τις επικίνδυνες περιοχές, οι μπάτσοι θα περιπολούν μέσα σε τεθωρακισμένα, στρατιώτες θα φυλάνε τις πλατείες, το ένδοξο σύμβολο του Parabellum 38 θα ξαναγυρίσει στις διαδηλώσεις ενώ αυτοί θα σπάνε πορτες στα σπίτια για έρευνες εμείς θα τους σπάμε τα κεφάλια, οι αντάρτικες ομάδες θα οργανώσουν την νύχτα και ολοκληρός ο πληθυσμός των αστικών κέντρων θα συνηθίσει να ζει με τους μαύρους καπνούς στον αέρα απ' τις βομβες και τους εμπρησμούς. Θέλουμε να θέσουμε σε ισχύ την κατάσταση εκτάκτου ανάγκης, τον εμφύλιο επαναστατικό πόλεμο. Η ουδετερότητα στο εκτελεστικό αποσπασμα καργιοληδες. Τον λογο τώρα έχουν τα όπλα και ο ανορθόδοξος επαναστατικός πόλεμος. Γιατί η εξουσία επιβάλλεται αλλά και καταργείται στην κانه των όπλων.

ΕΝΟΠΛΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ.

«Τι σημασία έχει κι αν μας βρει ο θάνατος; σημασία έχει ότι η κραυγή μας θ' ακουστεί κι ένα άλλο χέρι θα βρεθεί δίπλα να πάρει τ' όπλο μας κι άλλοι αντάρτες θα ξεσηκωθούν για να πιάσουν το τραγούδι, για ν' ακουστεί η καινούργια κραυγή του πολέμου και της επανάστασης» (Τσε Γκεβάρα).

ΣΕΧΤΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΩΝ

(Την παραθέτω ακριβώς όπως την έστειλαν στην εφημερίδα "Τα Νέα":

Αποστολή την Τετάρτη, Ιούνιος 24, 2009)